

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Zelený sport Defence s. r. o.**, se sídlem Slatina 116, zastoupená advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 41985/16/10200/01000, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2022, č. j. 9 A 15/2018 - 134,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017, č. j. MPO 41985/2016, žalobkyni podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), neudělil licenci k vývozu vojenského materiálu do Francie. Důvodem bylo negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 18. 8. 2016, č. j. MV-107898-3/OBP-2016, vydané podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem.

[2] Rozklad žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu bez dalšího dokazování zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím, neboť ministr vnitra na základě jeho žádosti podané podle § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, negativní závazné stanovisko dopisem ze dne 1. 9. 2017 č. j. MV-87296-3/SO-2017, potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobu k Městskému soudu v Praze, který jeho rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 15/2018 - 93, zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek však napadl žalovaný kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 27. 5. 2022, č. j. 3 As 25/2020 - 58 (dále také jako „zrušující rozsudek“), rozsudek městského soudu č. j. 9 A 15/2018 - 93 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud se ve zrušujícím rozsudku neztotožnil se závěrem městského soudu, podle kterého mělo rozhodnutí ministra obsahovat vlastní hodnocení rozkladových námitek. Upozornil, že žalovaný v posuzovaném případě nemohl postupovat jinak, než podle § 149 odst. 3 správního řádu, a proto po obdržení negativního závazného stanoviska správně neprováděl další dokazování a žádosti bez dalšího nevyhověl. Následný rozklad směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska a ministr průmyslu a obchodu si proto vyžádal od ministra vnitra (jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu) další stanovisko; ten původní závazné stanovisko potvrdil. Bylo tedy zcela bezpředmětné, aby ministr v rozhodnutí o rozkladu zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že napadené rozhodnutí přiměřeným způsobem reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně, a proto nemohlo být pokládáno za nepřezkoumatelné. Samotná námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je závazné stanovisko založeno, směřovala svojí povahou do obsahu závazného stanoviska, a proto její vypořádání příslušelo ministru vnitra. K trestnímu stíhání společníka a bývalého jednatele Martina Rudolfa sice žalobkyně navrhla důkaz usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, kterým byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti postoupení věci a ukončení trestního stíhání, učinila tak však až v žalobě. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že dané usnesení nebylo obsaženo ve správním spisu a městský soud tak z něj nemohl vycházet, aniž by jej provedl při jednání jako důkaz. Městskému soudu proto nepřisvědčil ani v závěru, že zjištěný skutkový stav neměl (zejména s ohledem na trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně) oporu ve spisech a že vyžadoval rozsáhlé či zásadní doplnění. Konečně, výtku ohledně nesprávného odkazu v potvrzujícím závazném stanovisku na jiné závazné stanovisko ve věci jiné žádosti žalobkyně Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako zjevnou chybu v psaní, a nikoli jako vadu závazného stanoviska. Městský soud tak byl v rámci dalšího řízení povinen provést dokazování a vypořádat ostatní námitky, které žalobkyně v žalobě uplatnila.

[5] Po vrácení věci městský soud rozhodl napadeným rozsudkem tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění nejdříve poukázal na to, že je mu z rozhodovací činnosti v obdobných věcech stejných účastníků známo, že usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, byla trestní věc bývalého

pokračování

jednatele Martina Rudolfa pro zločin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. b) trestního zákoníku postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického (dále jen „obvodní báňský úřad“) k rozhodnutí, zda se jedná o přestupek či správní delikt, a že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017 - 600, byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti uvedenému usnesení okresního soudu o postoupení věci.

[6] Městský soud dále uvedl, že ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku reflektoval rozkladové námitky žalobkyně, vypořádal se s nimi a konstatoval, že i přes ukončení trestního stíhání Martina Rudolfa, nedošlo k podstatné změně okolností, jež by mohla odůvodnit změnu závazného stanoviska. Městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, shledal potvrzující závazné stanovisko a žalované rozhodnutí přezkoumatelnými. Za vadu v podkladech rozhodnutí již nepokládal ani mylné označení potvrzujícího závazného stanoviska.

[7] Důvodnými rovněž neshledal výtky směřující vůči zjištěnému skutkovému stavu. Uvedl, že ministr vnitra založil svoje potvrzující závazné stanovisko na souhrnu všech skutečností zjištěných ohledně společností MULTIAGRO v. o. s. (dále jen „MULTIAGRO“) a ZELENÝ SPORT s. r. o. (dále jen „ZELENÝ SPORT“), které jsou propojeny se stěžovatelkou, a na jejich počínání při dispozici s vojenským materiálem. Odborná stanoviska dotčených orgánů vycházela z řady poznatků o nedostacích a nesrovnalostech v nakládání s vojenským materiálem a z možného ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatel, neboť nebylo vyloučeno riziko vytvoření prostoru pro nezákonnou činnost a vznik podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry. Skutečnost, že ministerstvo vnitra v závazném stanovisku spatřovalo ohrožení zákonem chráněných zájmů v trestné činnosti Martina Rudolfa a ve správním deliktu podle § 76c odst. 2 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních a střelivu“), respektive skutečnost, že trestní stíhání této osoby bylo zastaveno, proto městský soud nepovažoval za důležitou. Městský soud upozornil, že v posuzovaném případě nespočíval hlavní problém v propojení společností ani v jejich vlastnické struktuře, nýbrž v tom, že v době vydání závazného stanoviska (potažmo potvrzujícího závazného stanoviska) existovaly okolnosti, které by (pokud by nebyly zcela pod kontrolou žalobkyně a příslušných orgánů státní správy), představovaly určité riziko ohrožení veřejného pořádku. Toto riziko bylo dostatečně prokázáno v závazném stanovisku i v jeho potvrzení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka má za to, že jedním z hlavních důvodů neudělení vývozní licence bylo trestní stíhání bývalého jednatele stěžovatelky, který však již v době vydání rozhodnutí jejím jednatelem nebyl. Domnívá se navíc, že došlo k porušení zásady presumpce neviny, neboť trestní stíhání bývalého jednatele bylo následně zastaveno. Přestupková řízení, která vzešla z tohoto trestního stíhání, byla vedena se společnostmi ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, nikoli se stěžovatelkou. Uvedená tvrzení dokládají jak usnesení trestních soudů, tak rozhodnutí obvodního báňského úřadu. Skutkový stav, ze kterého správní orgán

vycházel, nemá podle stěžovatelky oporu ve spisu, vadná jsou rovněž skutková zjištění soudu. V době, kdy žalovaný rozhodoval o neudělení vývozní licence, nebyla žádná z uvedených společností odsouzena za spáchání trestného činu nebo shledána odpovědnou za správní delikt. Až v roce 2017 byly jmenované společnosti shledány vinnými ze spáchání správního deliktu (rozhodnutí obvodního báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017 však soud neprovedl jako důkaz). Stěžovatelka však nikdy za trestný čin ani správní delikt potrestána nebyla.

[10] Stěžovatelka také poukázala na nedostatečné vypořádání námitky porušení jejího legitimního očekávání. V této souvislosti namítla, že ve skutkově obdobných případech nebyla správní řízení s jinými subjekty zahajována *ex offio*.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 50/2021 - 48, a ze dne 21. 12. 2022, č. j. 2 As 120/2021 - 37, kterými soud zamítl kasační stížnosti stěžovatelky v obdobných věcech. Dále uvedl, že námitku porušení legitimního očekávání řádně vypořádal.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka podala kasační stížnost proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen. Kasační soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost není nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je totiž kasační stížnost nepřípustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Další výjimky z tohoto ustanovení dovodila nad rámec jeho doslovného znění judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Lze ji shrnout tak, že přípustnost opětovné kasační stížnosti se omezuje na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Podá-li ve stejné věci kasační stížnost druhý účastník řízení, je jeho návrh nepřípustný tehdy, napadá-li závěry krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 - 139, a nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 SbNU 66).

[14] V předchozím rozsudku městský soud zrušil rozhodnutí ministra pro jeho nepřezkoumatelnost a nedostatek opory zjištěného skutkového stavu ve správním spisu; Nejvyšší správní soud se tak při přezkumu tohoto rozsudku mohl vyjádřit pouze k těmto otázkám a nikoli k zákonnosti aplikovaného závazného stanoviska. Kasačními námitkami, které nyní stěžovatelka uplatnila a které směřují proti dostatečnosti důvodů pro neudělení vývozní licence a proti vypořádání námitky porušení legitimního očekávání,

pokračování

se tak Nejvyšší správní soud dosud nezabýval a z důvodu zákonných mezí svého přezkumu ani nemohl. Stěžovatelka proto byla oprávněna tyto námitky uplatnit a její kasační stížnost je tedy přípustná. Není však důvodná.

[15] Před samotným věcným posouzením kasačních námitek je třeba předeslat, že Nejvyšší správní soud se skutkově obdobnými případy týchž účastníků již zabýval v rozsudcích ze dne 4. 5. 2022, č. j. 5 As 74/2021 - 38, ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 75/2021 - 37, ze dne 10. 11. 2022, č. j. 2 As 121/2021 - 41, ze dne 20. 12. 2022, č. j. 2 As 303/2021 - 36, ze dne 23. 2. 2023, č. j. 6 As 354/2021 - 35, a ze dne 28. 8. 2023, č. j. 3 As 47/2022 - 34. Ačkoli se v daných případech jednalo o různé situace vývozu (i mimo Evropskou unii) a dovozu zbraní, respektive o pozastavení čerpání licencí (povolení), stalo se tak na podkladě shodných skutkových okolností, o které se opírá i nyní posuzovaná věc. Podstata zde řešených otázek je tedy shodná a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od závěrů těchto rozsudků odchýlit. V podrobnostech na ně proto odkazuje.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že zjištěními učiněnými ve správním řízení (ukončeným v záhlaví uvedeným rozhodnutím ministra) nebyly naplněny důvody pro neudělení vývozní licence, neboť jedním z hlavních důvodů pro její neudělení bylo trestní stíhání bývalého jednatele, které však podle ní nemohlo postup správních orgánů odůvodnit. Tato skutečnost, jak ostatně i sama stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, však byla pouze jedním z důvodů, nikoli jediným, pro neudělení dané licence, na což městský soud v napadeném rozsudku správně poukázal, pakliže uvedl, že správní orgány obou stupňů vycházely z uceleného řetězce zjištěných skutečností.

[17] Obě správní rozhodnutí se totiž opírají i o zjištění učiněná při kontrole provedené Ředitelstvím pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia, která odhalila celou řadu nedostatků u společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO propojených se stěžovatelkou. Tato pochybení spočívala v tom, že výbušniny i zbraně kategorií A-C byly skladovány v prostorách, které neodpovídaly zákonným podmínkám, stav zabezpečení objektu byl tristní. Společnosti skladovaly bezpečnostní materiál bez rozlišení a řádně nevedly ani evidenci zbraní – některé zbraně nebyly vedeny v centrálním registru zbraní, zatímco jiné, které v něm vedeny byly, se nepodařilo dohledat. Prostory, v nichž byly zbraně a výbušniny skladovány, byly v době kontroly zkolaudovány jako kravín a jiné zemědělské budovy. V době rozhodování ministra průmyslu a obchodu o rozkladu již sice příslušný správní orgán povolil změnu užívání staveb pro skladování zbraní a střeliva, to však podle správních orgánů a městského soudu nic neměnilo na tom, že před podáním žádosti o licenci byly zbraně a výbušniny skladovány v nedostatečně zabezpečeném skladu.

[18] Z výsledku této kontroly navíc vyplynulo, že na pozemku ve vlastnictví Zdeňky Rudolfové (jednatelky stěžovatelky) sousedícím se sklady zbraní byl nalezen neregistrovaný protiletadlový dvojkanón PLDvK vz. 53/59, ráže 30 mm, který byl v průběhu kontroly znehodnocen. Již samotné držení této zbraně kategorie A některou z propojených společností či jejich jednatelem bez ohlášení včetně skutečnosti, že v areálu, kde jsou skladovány zbraně, výbušniny a munice, byl někdo schopen si nepozorovaně vypůjčit kotoučovou brusku patřící společnosti MULTIAGRO a v průběhu samotné kontroly odříznout obě hlavně dvojkanónu, žalovaný považoval za okolnosti, které závažným

způsobem zpochybňují schopnost stěžovatelky poskytnout záruky, že při jejím obchodování s vojenským materiálem nebudou ohrožovány chráněné zájmy.

[19] Správní orgány vycházely také ze zjištění Národní protidrogové centrály učiněných při prohlídce prostor řadové garáže v městské části Ústí nad Labem - Trmice ve vlastnictví osoby obviněné v trestním řízení, které přímo nesouviselo s posuzovanou věcí. Národní protidrogová centrála zde zajistila šest samopalů vz. 61 Škorpion, na jejichž ramenních opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů, které byly předmětem dříve prováděného obchodu společnosti ZELENÝ SPORT. Pět z těchto samopalů přitom bylo plně funkčních a výrobní čísla na hlavních částech zbraní byla vybroušena. Argumentaci společnosti ZELENÝ SPORT, jíž se snažila vysvětlit toto zjištění, dotčený orgán (Ministerstvo vnitra) neuvěřil, neboť nebyla oprávněna provádět ničení zbraní. Navíc u stovek jiných zbraní (na rozdíl od těchto samopalů) byly evidovány žádosti stěžovatelky a společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO o povolení k jejich zničení.

[20] Z uvedeného je tedy zřejmé, že dotčená rozhodnutí nebyla založena výhradně na trestním stíhání bývalého jednatele stěžovatelky a následném přestupkovém řízení se společnostmi MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT před obvodním báňským úřadem. Učiněná zjištění přitom stěžovatelka zpochybňuje pouze tvrzením, že uvedené osoby nemají na její chod žádný vliv, a proto jí jejich jednání nemůže jít k tíži. Nejvyšší správní soud však i v této otázce souhlasí s názorem správních orgánů a městského soudu ohledně vlivu těchto osob na fungování stěžovatelky. Jak již uvedl v rozsudku č. j. 5 As 74/2021 - 38, společníky MULTIAGRO jsou manželé Martin a Zdeňka Rudolfovi, ve společnosti ZELENÝ SPORT byl do 1. 6. 2016 jednatelem Martin Rudolf, od 2. 6. 2016 je jednatelkou této společnosti jeho manželka. Stěžovatelčinými jednatelem byli do 1. 6. 2016 manželé Rudolfovi, od 2. 6. 2016 je její jednatelkou pouze Zdeňka Rudolfová, avšak Martin Rudolf nadále zůstal ve společnosti stěžovatelky společníkem s 50% obchodním podílem. Pokud tedy Martin Rudolf formálně opustil vedení společností, neznamená to, že na jejich běh nadále neměl vliv. Podle Nejvyššího správního soudu je z uvedeného zcela evidentní, že závažná pochybení ohledně skladování vojenského materiálu a nakládání s ním jsou přičitatelná některé z takto propojených společností a mohou vést k důvodným obavám z ohrožení chráněných zájmů i v případě zbylých propojených společností. I když tedy správní orgány veškeré nedostatky přičítaly společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, riziko ohrožení chráněných zájmů je vzhledem k personální provázanosti v podstatě stejné nebo srovnatelné též u stěžovatelky.

[21] Bez ohledu na uvedené se však stěžovatelka domnívá, že pro posouzení věci byl (s ohledem na presumpci neviny) podstatný až výsledek řízení o trestných činech, respektive řízení o přestupcích souvisejících s výbušninami, zbraněmi a obchodování s vojenským materiálem. I v tom se však mýlí. Právní úprava nepodmiňuje neudělení vývozní licence pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku nebo trestného činu (srov. § 18 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb.). Rozhodná je fakticita, tedy existence skutečností, které jsou způsobilé založit důvodné pochybnosti z ohrožení chráněných zájmů (srov. rozsudek č. j. 2 As 50/2021 - 48, odst. 24, či rozsudek č. j. 2 As 121/2021 - 41, odst. 17). V předložené věci stěžovatelka požádala o udělení licence dne 18. 5. 2016, přičemž správní orgány mohly přihlídnout ke všem skutečnostem, které byly relevantní v době jejich rozhodování završeném rozhodnutím o rozkladu dne 9. 11. 2017. Skutečnosti zjištěné ministerstvem

pokračování

vnitřní, potažmo ministrem vnitra, mohly založit i trestněprávní či správně-právní odpovědnost dotčených osob. Vedení trestního či přestupkového řízení lze přitom zcela jistě považovat za okolnost, která zjištěným skutečnostem přidává na významu – v řízení o udělení licence nicméně nejde o okolnost rozhodující. Dané řízení neslouží k tomu, aby byla stěžovatelka volána k sankční odpovědnosti za svá případná protiprávní jednání. Jeho účelem je zabránit tomu, aby došlo k ohrožení či poškození zákonem chráněných zájmů (bezpečnosti osob a majetku). Neudělení licence tak má charakter preventivní, nikoli represivní. Podstatné pro předloženou věc tedy je, zda v době rozhodování žalovaného, respektive ministra, existovaly důvodné obavy z ohrožení výše zmíněných chráněných zájmů společnosti.

[22] Městský soud v odst. 42 napadeného rozsudku shrnul veškeré okolnosti, z nichž ministerstvo a ministr vnitra vycházeli při vydání závazného stanoviska a potvrzujícího závazného stanoviska. Lze především poukázat na to, že proti Martinu Rudolfovi byla v době vydání závazného stanoviska vedena dvě trestní stíhání, a to pro trestné činy nedovoleného ozbrojování a nepovoleného obchodu s vojenským materiálem. Obě tato trestní stíhání byla skončena předtím, než ministr rozhodoval o rozkladu. V případě prvního trestního činu byla věc postoupena do přestupkového řízení, ve druhém případě bylo trestní stíhání zastaveno. Trestní řízení však nebylo zastaveno proto, že by k vytýkanému jednání nedošlo; k jeho zastavení došlo proto, že nebylo prokázáno úmyslné jednání bývalého jednatele stěžovatelky (nebylo pochyb, že obchodované vojenské helmy představovaly vojenský materiál, nepodařilo se ale prokázat, že by helmy zakoupil úmyslně, coby vojenský materiál, neboť tvrdil, že zamýšlel zakoupit helmy airsoftové, nikoli vojenské). K deliktnímu jednání spočívajícímu v přechovávání výbušnin bez ohlášení došlo v důsledku změny legislativy a administrativního pochybení bývalého jednatele stěžovatelky, který změnu nerefletoval (náložky trhavin dříve spadající pod municii byly ze zákona o zbraních vyjmuty, a staly se tak výbušninami podléhajícími regulaci podle zákona o hornické činnosti včetně ohlášení). Tím ovšem nebyla zpochybněna skutečnost, že výbušniny byly přechovávány bez potřebného ohlášení.

[23] Městský soud správně uzavřel, že všechny výše uvedené skutečnosti ve vzájemném kontextu dokazují, že stěžovatelka neposkytuje dostatečné záruky, že nedojde k ohrožení či porušení veřejného pořádku a ochrany a bezpečnosti obyvatel, bude-li jí umožněn další obchod s vojenským materiálem. Argumentace stěžovatelky ohledně nesprávného posouzení rizika ze strany městského soudu spočívala především v akcentování významu zastavení trestního stíhání jejího bývalého jednatele. Pro posouzení věci však byl podstatný souhrn všech výše uvedených okolností, k nimž se stěžovatelka z větší části ani v kasační stížnosti nevyjádřila. Závěr městského soudu, že obchodování stěžovatelky představovalo natolik relevantní riziko pro chráněné zájmy, že nebylo možné přistoupit k udělení licence, je tak v kontextu výše uvedeného správný.

[24] Důvodná není ani námitka, že soud neprovedl důkaz rozhodnutími obvodního báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017. Nejvyšší správní soud po ověření v soudním spise městského soudu zjistil, že na tato konkrétní rozhodnutí stěžovatelka v žádném ze svých podání neodkazovala, ani je k důkazu nenavrhovala. Tento důkazní návrh pak nemohla vznést ani při ústním jednání, neboť městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

[25] Nedůvodná je dále i námitka, podle které jsou rozhodnutí ministra i napadený rozsudek městského soudu v rozporu s obsahem správního spisu, neboť mylně vychází z předpokladu, že stěžovatelka či společnosti MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT byly v době vydání rozhodnutí o rozkladu uznány vinnými ze spáchání přestupku či trestného činu. Jak totiž kasační soud vysvětlil výše, pro neudělení licence stačí zjistit takové okolnosti, v jejichž souhrnném kontextu je možné usuzovat na riziko ohrožení chráněných zájmů. Není tedy nezbytně nutné, aby tyto okolnosti vedly k trestnímu stíhání či přestupkovému řízení zainteresovaných osob. Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti ani nenamítá, že by k daným jednáním nedošlo a že jsou okolnosti, v nichž správní orgány spatřovaly spáchání přestupků, zjištěny nesprávně. Vedení trestního stíhání bylo jen jednou z mnoha okolností, které obavy z ohrožení chráněných zájmů založily.

[26] K poslední námitce týkající se porušení legitimního očekávání, v níž stěžovatelka namítala, že v obdobných případech nebylo řízení zahajováno z moci úřední, Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení o udělení licence není zahajováno z moci úřední, nýbrž pouze na žádost. Není tedy zřejmé, na jaká konkrétní řízení stěžovatelka touto námitkou mířila, neboť je blíže nespecifikovala. Je však evidentní, že její výtku směřuje do jiného řízení, které nemá spojitost s předmětem řízení v nyní souzené věci. Tato námitka je nadto natolik neurčitá, že se jí Nejvyšší správní soud nemůže věcně zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu